

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 54/2013-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., B., zastúpeného advokátkou JUDr. J. C., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 59/2007 a jeho rozsudkom z 31. marca 2009, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 127/2009 a jeho rozsudkom z 10. marca 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 34/2011 a jeho uznesením z 22. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2012 doručená sťažnosť J. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich

základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 59/2007 a jeho rozsudkom z 31. marca 2009 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 127/09 a jeho rozsudkom z 10. marca 2010 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 34/2011 a jeho uznesením z 22. februára 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že sa v období od 22. júna 2001 do 13. októbra 2005 spolu s rodinou „*nachádzal v azylovom konaní... a v mojej neprítomnosti a bez mojej vedomosti bola prevedená tzv. dobrovoľná dražba môjho rodinného domu v B. na základe neplatného právneho dôvodu. Nebol súdom ustanovený opatrovník a nebolo mi doručené... žiadne oznámenie o začatí výkonu záložného práva.*“. Dňa 29. júla 2007 podal sťažovateľ okresnému súdu žalobu o vydanie rodinného domu s poukazom na „*neplatný právny dôvod návrhu na vykonanie dražby a nepremlčateľnosť vlastníckeho práva. Z objektívnych dôvodov som sa v čase podania návrhu na vykonanie dražby, priebehu dražby a uplynutia prekluzívnej lehoty na podanie žaloby nenachádzal na území SR (azylové konanie... od 22. 6. 2001 do 13. 10. 2005).*“.

Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol, pričom v podstatnej časti jeho odôvodnenia uviedol, že základnou podmienkou úspechu návrhu vo vlastníckych veciach je preukázanie vlastníckeho práva navrhovateľa. Bez tohto preukázania nie je totiž navrhovateľ aktívne legitimovaný domáhať sa ochrany, ktorá mu ako vlastníčkovi prislúcha. Okresný súd uzavrel, že sťažovateľ „*neuniesol dôkaznú povinnosť preukázaním svojho vlastníckeho práva*“, a preto jeho žalobu zamietol.

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľ 21. mája 2009 podal odvolanie, v ktorom namietal „*porušenie čl. 154c ústavy, podľa ktorého mal okresný súd*

dať prednosť Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd pred domácim zákonom o dobrovoľných dražbách, lebo mi zaručuje väčšiu ochranu mojich vlastníckych práv s poukazom na absolútne neplatnosť právneho úkonu pri prechode vlastníckych práv, alebo mal prerušiť konanie a požiadať Ústavný súd SR o abstraktnú kontrolu ústavnosti v súvislosti s procesnou prekážkou prekluzívnej doby, ktorá márne uplynula počas mojej dlhodobej neprítomnosti v azylovom konaní, čo považujem za porušenie môjho práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky“.

Súbežne s podaným odvolaním sťažovateľ spoločne s rodinnými príslušníkmi podali sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy doručenu ústavnému súdu 3. augusta 2009, ktorou sa domáhali vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie v petite sťažnosti označených práv podľa ústavy a dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 18 C 59/2007 s tým, aby bol rozsudok okresného súdu z 31. marca 2009 zrušený, a zároveň požadovali priznanie primeraného finančného zadosťučinenia po 10 000 € pre každého zo sťažovateľov. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 318/09-15 z 29. septembra 2009 predmetnú sťažnosť odmietol v časti vzťahujúcej sa na osoby odlišné od sťažovateľa ako podanú zjavne neoprávnenými osobami a v časti vzťahujúcej sa na sťažovateľa ako oneskorene podanú, ako aj pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

Krajský súd na základe odvolania sťažovateľa proti označenému rozsudku súdu prvého stupňa napadnutým rozsudkom návrh na prerušenie konania z dôvodu podania návrhu na abstraktnú kontrolu ústavnosti zamietol a napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že „*zák. čís. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách... nie je v rozpore s Ústavou SR a ani s Európskym dohovorom pre ľudské práva a okrem toho, riešenie tejto otázky nemá vplyv na rozhodnutie v prejednávanej veci o vydanie nehnuteľnosti. Preto nie sú splnené podmienky pre postup podľa § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p.*“. Krajský súd sa ďalej stotožnil s názorom okresného súdu, že sťažovateľ (navrhovateľ, pozn.) nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby o vydanie nehnuteľnosti, pretože nepreukázal svoje vlastnícke právo k nej. Z tohto hľadiska všetky jeho námietky týkajúce sa výkonu dobrovoľnej dražby podľa zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb.

o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu dobrovoľnej dražby (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“), ktoré mohol sťažovateľ uplatniť v trojmesačnej prekluzívnej lehote – avšak v inom konaní, sú podľa záverov krajského súdu právne irelevantné.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ súbežne 9. júna 2010 dovolanie a sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy doručenú ústavnému súdu 24. júna 2010; sťažnosť pritom podal aj proti napadnutému rozsudku okresného súdu.

Sťažnosť ústavnému súdu odôvodnil sťažovateľ tým, že *„rozsudky okresného a krajského súdu neumožnili ochranu vlastníckeho práva a práva na spravodlivé súdne konanie“*, a preto ústavnému súdu navrhol *„previesť abstraktnú kontrolu ústavnosti zákona č. 527/2002 Z. z., či v ustanovení § 21 ods. 2 je v súlade s Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd... nakoľko v zákone č. 527/2002 Z. z. ani v zákone č. 568/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách, neexistuje hmotnoprávna norma, ktorá by tvorila účinný prostriedok nápravy, zabezpečila by kontradiktórnosť konania a princíp rovnosti zbrani pre vlastníka predmetu dražby aj po uplynutí prekluzívnej lehoty v prípade, že bol zbavený svojho majetku bez jeho vedomosti a o dražbe sa dozvedel po uplynutí prekluzívnej lehoty“*.

Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 298/2010-20 z 31. augusta 2010 aj túto sťažnosť sťažovateľa odmietol, a to v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu pre nedostatok svojej právomoci a v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu podania dovolania na najvyššom súde. Ústavný súd nad rámec odôvodnenia uvedeného uznesenia považoval *„... za potrebné vyjadriť sa aj k návrhu sťažovateľa, ktorým sa [v texte sťažnosti – mimo návrhu na rozhodnutie (petitu)] domáhal, aby ústavný súd preskúmal súlad § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky*

poriadok) v znení neskorších predpisov s ústavou a dohovorom. V tejto súvislosti ústavný súd predovšetkým poukázal na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je koncentrovane vyjadrený v návrhu na rozhodnutie (petite), a preto ďalšie návrhy sťažovateľa uvádzané v texte sťažnosti, t. j. mimo petitu, považuje iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (m. m. III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07). Navyše, ústavný súd môže preskúmavať súlad zákonov s ústavou a kvalifikovanými medzinárodnými zmluvami len na návrh subjektov uvedených v ustanoveniach § 18 ods. 1 písm. a) až f) v spojení s § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pričom sťažovateľ nepatrí medzi tieto subjekty. Z uvedených dôvodov sa ústavný súd týmto návrhom sťažovateľa nezaoberal.“.

Sťažovateľom podané dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietnuté ako neprípustné, keďže podľa názoru najvyššieho súdu neboli v danej veci splnené podmienky prípustnosti dovolania ustanovené v § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a ani iné podmienky prípustnosti dovolania. Podľa napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezakladá nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP, ale mohlo by predstavovať len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP, ktorá však sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá.

Sťažovateľ proti napadnutému rozsudku okresného súdu, napadnutému rozsudku krajského súdu a napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podal sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza: „Nespravodlivosť vidím v ignorovaní riešiť právnu prekážku neexistencia opatrenia na nápravu rešpektujúceho princíp rovnosti zbraní vzhľadom na uplynutie prekluzívnej lehoty bez môjho vedomia, nakoľko o dražbe som sa dozvedel až po uplynutí tejto lehoty. Moja hlavná námietka je, že súdy ignorovali čl. 154c ods. 1 Ústavy SR a ani Najvyšší súd sa k tejto námietke nevyjadril.“ Sťažovateľ v podstate tvrdí, že z dôvodu aplikovania ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách, ktoré odporujú ústave a dohovoru, dospeli konajúce súdy k nesprávnemu záveru vo veci.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd v Bratislave IV postupom vo veci vedenej pod sp. zn. 18 C 59/2007 a rozsudkom z 31. 3. 2009 sp. zn. 18 C 59/2007-241 porušil právo J. M. vlastníť majetok a domáhať sa jeho ochrany podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Krajský súd v Bratislave postupom vo veci vedenej pod sp. zn. 7 Co 127/09 a rozsudkom z 10. marca 2010 sp. zn. 7 Co 127/09-297 porušil právo J. M. vlastníť majetok a domáhať sa jeho ochrany podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Najvyšší súd SR v Bratislave postupom vo veci vedenej pod sp. zn. 7 Cdo 34/2011 a uznesením z 22. februára 2012 porušil právo J. M. vlastníť majetok a domáhať sa jeho ochrany podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

4. Základné právo J. M. na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, postupom Okresného súdu Bratislava IV a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod. sp. zn. 7 Co 127/09, porušené bolo.

5. Zrušuje sa uznesenie Najvyššieho súdu pod sp. zn. 7Cdo34/2011... z 22. februára 2012, rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 10. marca 2009 sp. zn. 7 Co 127/09-297 a prikazuje sa Okresnému súdu Bratislava IV, aby vo veci konal tak, že dá prednosť Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd pred domácim zákonom č. 527/2002 a prejedná neplatnosť dražby i napriek tomu, že prekluzívna lehota márne uplynula 11. 6. 2005.

6. J. M. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 30.000 Eur (slovom tridsaťtisíc eur), ktoré je Najvyšší súd SR v Bratislave povinný vyplatiť do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

7. J. M. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 30.000 Eur (slovom tridsaťtisíc eur), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

8. J. M. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 30.000 Eur (slovom tridsaťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava IV povinný vyplatiť do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

9. Najvyšší súd SR v Bratislave je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia v sume 3000 Eur na účet ich právneho zástupcu JUDr. (meno sa upresní po prijatí sťažnosti) do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 59/07 a jeho rozsudkom z 31. marca 2009

Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná len vtedy, ak o ochrane týchto

práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy. Proti namietanému postupu a rozsudku okresného súdu mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 59/07 a jeho rozsudkom z 31. marca 2009, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 127/2009 a jeho rozsudkom z 10. marca 2010

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho

pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd taktiež pripomína, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010).

Ústavný súd dodáva, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, hoci splnomocnenie právneho zástupcu predložil sťažovateľ dodatočne až na výzvu ústavného súdu. Preto sa v danej veci ústavný súd zaoberal iba namietaným porušením tých práv a tými všeobecnými súdmi, vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení ďalších základných práv, resp. článkov ústavy, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, najmä čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) alebo čl. 13 dohovoru, je v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 287/2011).

V tejto súvislosti a zhodne s už vysloveným názorom ústavného súdu v uznesení č. k. IV. ÚS 298/2010-20 z 31. augusta 2010 vo veci predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa proti napadnutému rozsudku krajského súdu posúdil ústavný súd opätovný návrh sťažovateľa, ktorým sa v texte sťažnosti, v časti označenej ako „*návrh o predbežnom opatrení*“, mimo návrhu na rozhodnutie (petitu) domáhal, aby ústavný súd (ako „*prejudiciálnu otázku*“) preskúmal súlad § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách s ústavou a dohovorom. Okrem už spomínaného poukázania na viazanosť petitom sťažnosti ústavný súd dodáva, že môže preskúmať súlad zákonov s ústavou a kvalifikovanými medzinárodnými zmluvami len na návrh subjektov uvedených v § 18 ods. 1 písm. a) až písm. f) v spojení s § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pričom sťažovateľ nepatrí medzi tieto subjekty. Vo vzťahu k uvedenému ústavný súd ďalej poznamenáva, že problematiku súladu právnych predpisov nemôže sťažovateľ nastoliť v rámci konania podľa čl. 127 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb namietajúcich porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo medzinárodnej zmluvy. Aj pre konanie o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy totiž platí konštantná judikatúra ústavného súdu (napr. I. ÚS 96/93, I. ÚS 106/93), podľa ktorej nemožno účel konania o súlade právnych predpisov dosiahnuť v inom type konania. Navyše, na konanie o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy je zmysle čl. 131 ods. 1 ústavy daná právomoc pléna ústavného súdu (III. ÚS 254/2010). Z uvedených dôvodov sa ústavný súd týmto návrhom sťažovateľa nemohol zaoberať.

Z uvedených hľadísk ústavný súd posúdil sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorým podľa sťažovateľa mali byť porušené jeho základné práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posudzoval ako prvú možnosť namietaného porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd poznamenáva, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). V obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľnému právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak niet odlišností a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne (III. ÚS 470/2010, IV. ÚS 438/2010, IV. ÚS 195/07).

V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd uviedol, že „*zák. čís. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách... nie je v rozpore s Ústavou SR a ani s Európskym dohovorom pre ľudské práva a okrem toho, riešenie tejto otázky nemá vplyv na rozhodnutie v prejednávanej veci o vydanie nehnuteľnosti. Preto nie sú splnené podmienky pre postup podľa § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p.*“. Krajský súd sa ďalej stotožnil s názorom okresného súdu, že navrhovateľ (sťažovateľ) nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby o vydanie

nehnutelnosti, pretože nepreukázal svoje vlastnícke právo k nej. Z tohto hľadiska všetky jeho námietky týkajúce sa výkonu dobrovoľnej dražby, ktoré mohol uplatniť v trojmesačnej prekluzívnej lehote – avšak v inom konaní (v konaní o určení neplatnosti dražby), sú právne irelevantné, a preto potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa. Navyše, krajský súd v rekapitulácii dovtedajšieho priebehu konania uviedol, že sťažovateľ žalobu o určení neplatnosti dobrovoľnej dražby podal (konanie o určení neplatnosti dražby vedené pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 14 C 114/2006), ale neskôr vzal návrh na začatie konania späť.

Podľa sťažovateľa ani krajský súd nemal prihliadať na trojmesačnú lehotu na podanie žaloby o určení neplatnosti dražby ustanovenej zákonom o dobrovoľných dražbách, a to *„s poukazom na Dohovor, ktorý má prednosť pred domácimi zákonmi, nakoľko mi zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv, právo na majetok a nepremlčateľnosť vlastníctva, teda súdy mali vykonať dokazovanie, ktorým som preukazoval nezákonný prechod môjho vlastníckeho práva“*. Podľa sťažovateľa tak všeobecné súdy mali byť prednostne uplatniť dohovor pred zákonom o dobrovoľných dražbách, alebo prerušiť konanie a požiadať o abstraktnú kontrolu ústavnosti v otázke úpravy doručovania v zákone o dobrovoľných dražbách. Zároveň, rozhodnutím o zamietnutí návrhu na abstraktnú kontrolu ústavnosti mal krajský súd sťažovateľovi odňať možnosť konať pred súdom a porušiť právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. Sťažovateľ pritom s poukazom na bod 42 rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Hentrichová proti Francúzsku (sťažnosť č. 13616/88, rozsudok z 22. septembra 1994) tvrdí, že *«Táto právna prekážka (slovami sťažovateľa: „uplynutie prekluzívnej lehoty z dôvodu svojvoľného konania dražobníka a z dôvodu nezdržiavania sa sťažovateľa v mieste doručenia a jeho zdržiavania sa v rámci azylového konania v zahraničí“, pozn.) predstavuje neexistenciu opatrenia na nápravu, neexistenciu kontradiktórneho konania, ktoré rešpektuje princíp rovnosti zbraní v zmysle Dohovoru o ochrane ľudských práv.»*

Ústavný súd považuje za relevantné posúdenie ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozsudku tú úvahu, podľa ktorej v rámci súdneho sporu, predmetom ktorého bola žaloba o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, nemohol konajúci súd

posudzovať ako predbežnú otázku platnosť, resp. neplatnosť dobrovoľnej dražby, na základe ktorej určitá osoba nadobudla vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam, pretože o neplatnosti dražby možno rozhodovať len v zmysle § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách v znení účinnom v čase dražby (podľa ktorého v prípade, ak boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby; toto právo zaniká, ak sa neuplatní do troch mesiacov odo dňa konania dražby), teda v konaní o určenie neplatnosti dražby.

Ústavný súd poznamenáva, že predmetná úvaha nadväzuje na judikatúru najvyššieho súdu (napríklad na rozsudok sp. zn. 3 Cdo 272/2007 z 1. júla 2008, In: Zo súdnej praxe, č. 47/2008) a hoci nepredstavuje jediný možný výklad predmetných ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách a nadväzujúcich ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ústavný súd ju už v inom skoršom konaní nepovažoval za arbitrárnu alebo za zjavne odporujúcu zmyslu a účelu § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, a teda ani za ústavne nekonformnú (III. ÚS 448/2010).

Preto, aj keby mal ústavný súd prisvedčiť sťažovateľom navrhovanému výkladu ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách, nemalo by to žiadny význam pre ústavnú udržateľnosť záverov napadnutého rozsudku krajského súdu. Sťažovateľom namietané nedostatky dobrovoľnej dražby (nedostatky v doručovaní) a nesprávne posúdenie plynutia prekluzívnej lehoty nemohli mať vplyv na napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorý bol založený na úvahe, že posúdenie nedostatkov dražby musí byť uskutočnené v inom konaní, než je to, ktoré sťažovateľ svojou žalobou vo veci samej inicioval. Pripomenutie trojmesačnej lehoty na podanie návrhu na začatie konania o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby tak nepredstavovalo dôvod zamietnutia žaloby sťažovateľa vo veci samej, ale iba vysvetlenie podmienok na toto iné konanie, v ktorom by mohla byť sporná otázka riešená.

Neúspech sťažovateľa vo veci samej tak nemal pôvod v sťažovateľom uvádzaných nedostatkoch právnej úpravy zákona o dobrovoľných dražbách, ale v jeho vlastnej procesnej stratégii. Krajský súd nemal dôvod prerušiť napadnuté konanie podľa § 109 ods. 2 písm. b) OSP, pretože sťažovateľom namietané ustanovenie zákona o dobrovoľných dražbách

nemohlo byť v tomto konaní aplikované. Ústavný súd v spojitosti s tým vyslovil názor, že interpretácia a aplikácia ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorého vyslovenie nesúladu všeobecný súd uplatňuje v návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, musí zároveň v tomto postupe vytvárať právny základ pre jeho rozhodnutie v danej veci (PL. ÚS 28/05).

Rovnako ústavný súd nemohol prisvedčiť námietke sťažovateľa, podľa ktorej *„Za povšimnutie stoja aj okolnosti, z akého titulu mal byť zmenený zákonný sudca na krajskom súde, nakoľko pri nahliadnutí do spisu dňa 15. 7. 2009... nebola JUDr. E. S. uvedená ako predsedníčka senátu a JUDr. R. B. bol nominovaný práve z Okresného súdu Bratislava IV, na ktorom sudkyňa sp. zn. 18 C 59/2007 JUDr. M. Č. doposiaľ pôsobí ako predsedníčka súdu. Tiež je právnickou otázkou, či zamietnutie mojej prvej žaloby na vydanie nehnuteľnosti vedenej pod sp. zn. 19C 130/2007 samosudkyňou JUDr. D. K. na základe nepripustenia zmeny účastníka, bolo zákonné alebo slúžilo len ako zámienka na ovplyvnenie môjho opakovaného podania, ktoré dostalo sp. zn. 18 C 59/2007.“*. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že ak mal sťažovateľ pochybnosti o zaujatosti sudcu alebo iné pochybnosti o zákonnom sudcovi, mal tieto námietky zahrnúť do podaného dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu, a to aj s poukazom na to, že nesprávne obsadenie súdu predstavuje samostatný dovolací dôvod podľa § 237 písm. g) OSP. Z priložených podkladov ústavný súd zistil, že túto námietku sťažovateľ do dovolania z 9. júna 2010 ani do doplnenia dovolania z 2. septembra 2010 nezahrnul.

Zákon o ústavnom súde ako zákonnú podmienku ustanovuje, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu musí sťažovateľ vyčerpať všetky procesné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde). *Ratio legis* tohto ustanovenia pritom spočíva nielen v tom, aby tá-ktorá vec bola posúdená v prvom rade tými orgánmi verejnej moci, do ktorých právomoci takéto posúdenie patrí, ale tiež v tom, aby prípadné pochybenia mohli byť v opravnom konaní pred orgánmi verejnej moci posúdené a zákonom predvídaným spôsobom odstránené. Z toho vyplýva, že námietky, ktoré mohli byť uplatnené už v konaniach pred všeobecným súdom, nemôžu byť uplatnené

až v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a ako také sú neprípustné, a preto ústavný súd na ne nemôže prihliadať.

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, sťažovateľ okrem všeobecného tvrdenia o porušení princípu rovnosti zbraní neuviedol žiadnu špecifickú námietku týkajúcu sa porušenia rovnosti účastníkov v konaní.

Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95). Ústava v citovanom čl. 47 ods. 3 garantuje rovnosť účastníkov v konaní pred súdom. Rovnosť účastníkov v súdnom konaní ako prirodzený dôsledok rovnosti všetkých občanov bližšie charakterizuje § 18 prvá veta OSP, podľa ktorej účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie. Pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane (IV. ÚS 211/07, III. ÚS 139/08).

Vychádzajúc zo sťažovateľom predložených podkladov konanie pred krajským súdom, ako aj napadnutý rozsudok krajského súdu podľa názoru ústavného súdu spĺňajú nároky kladené na dodržanie zásady rovnosti účastníkov a sťažovateľ ani neuviedol nič, čo by aspoň indikovalo opačný záver.

Na tomto základe ústavný súd, považujúc odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu z ústavného hľadiska za udržateľné, vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa odôvodňujúcu namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených práv.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnymi názormi krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory krajského súdu svojimi vlastnými.

Ústavný súd navyše dodáva, že iný záver, než ku ktorému dospel, nevyplýva ani z rozsudku ESĽP vo veci Hentrichová proti Francúzsku, bodu 42, na ktorý sa sťažovateľ odvoláva, a to ani vo vzťahu k právu na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 (ktorý ESĽP v danom konaní nepovažoval za potrebné skúmať) a ani vo vzťahu k iným právam, ktorých porušenie bolo sťažovateľom namietané. Predmetný rozsudok sa týka právnej úpravy, ktorá orgánu verejnej moci umožňovala využiť predkupné právo na účel ochrany pred daňovými únikmi, ktorej aplikácia ale bola sporadická a nedostatočne predvídateľná. Práve z dôvodu individuálneho a nadmieru zaťažujúceho dôkazného bremena (selektívne využitie predkupného práva daňovým orgánom), ktoré nemohlo byť predmetom súdneho prieskumu iniciovaného navrhovateľkou Hentrichovou, ESĽP rozhodol, že došlo k porušeniu práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu. Bez ohľadu na to, či v okolnostiach veci sťažovateľa predstavuje realizácia dobrovoľnej dražby súkromnoprávny úkon alebo realizáciu výkonu verejnej moci (ako to uvádza sťažovateľ), krajský súd v napadnutom rozsudku poukázal práve na tú podstatnú skutočnosť, že prostriedok súdnej ochrany sťažovateľ mal, aj ho využil, ale návrh na konanie o určenie neplatnosti vzal späť.

Sťažovateľ ďalej namietal aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, pričom však neuviedol žiadny dôvod, odlišný od už uvedených, ktorým by svoje tvrdenie podporil. Ústavný súd pritom prihliadol aj na to, že v texte sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.

Ústavný súd opäť bez toho, aby posudzoval, či pri realizácii dobrovoľnej dražby ide o súkromnoprávny úkon alebo realizáciu výkonu verejnej moci, ako to tvrdí sťažovateľ v súvislosti s požiadavkou poskytnúť mu ochranu práva zaručeného v čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu a základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, poukazuje na to, že

podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu absencia porušenia ústavnoprocených princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré patrí aj základné právo garantujúce ochranu majetku (m. m. IV. ÚS 116/05). Ústavný súd v súlade so svojou skoršou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) aj naďalej zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru (medzi ktoré patrí aj základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, prípadne čl. 6 dohovoru.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody nič neindikuje, že by napadnutým rozsudkom krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 ani čl. 47 ods. 3 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 34/2011 a jeho uznesením z 22. februára 2012

Podstatou námietok sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu je jeho nesúhlas s výkladom § 237 písm. f) OSP, ktorý vymedzuje podmienky prípustnosti dovolania najvyšším súdom v jeho veci. Podľa napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu či nedostatočne zistený skutkový stav by síce mohli viesť k vecne nesprávnemu rozhodnutiu krajského súdu, ale tento nedostatok sám osebe nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP a mohol by predstavovať len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP. Najvyšší súd pritom poukazuje na svoju ustálenú judikatúru (napr. R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000).

Podľa sťažovateľa „... názor, že procesné vady konaní v dovolacom konaní nevyšli najavo, a preto bolo dovolanie neprípustné, je nesprávny, nakoľko vo všetkých konaniach...

žiadal aplikovanie čl. 154c ods. 1 Ústavy SR a keďže všetky súdy, vrátane NS SR, nerešpektovali svoju viazanosť (týmto ustanovením Ústavy, poznámka)... odňali mi možnosť konať pred súdom, a preto bolo dovolanie prípustné“.

Ústavný súd poukazuje na závery svojej ustálenej rozhodovacej činnosti (napr. IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 474/2012), podľa ktorej sú v Občianskom súdnom poriadku upravené podmienky, za ktorých možno procesné nesprávnosti vzniknuté v priebehu súdneho konania napraviť v dovolacom konaní. S niektorými najzávažnejšími, taxatívne vymenovanými procesnými vadami, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť, spája Občiansky súdny poriadok priamo prípustnosť dovolania podľa § 237 OSP, pričom vady tejto povahy sú zároveň aj prípustným dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. a) OSP. Aj niektorým ďalším vadám inej procesnej povahy majúcim za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (tzv. iným vadám konania) pripisuje Občiansky súdny poriadok význam, avšak – na rozdiel od taxatívne vymenovaných väd – (len) v tom zmysle, že ich považuje za relevantný dovolací dôvod [pozri § 241 ods. 2 písm. b) OSP], ktorý možno uplatniť iba v takom dovolaní, ktoré je procesne prípustné, vada takejto povahy však sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá (m. m. II. ÚS 142/09). Ústavný súd v spojitosti s uvedeným ďalej poznamenáva, že na posúdenie prípustnosti dovolania je zásadne príslušný dovolací súd (m. m. II. ÚS 261/06, IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011). Najvyšší súd je však aj pri posudzovaní prípustnosti dovolania viazaný ústavnými požiadavkami na dodržanie základných práv účastníkov konania vrátane práva na rozhodnutie, ktoré je dostatočne odôvodnené a nevykazuje znaky svojvôle, zachovávajúc pritom ústavnoprávne relevantnú rovnováhu medzi právom na riadne odôvodnenie rozhodnutia a ústavným princípom právnej istoty vyplývajúcim z čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorý bol vyjadrený právoplatnými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu (m. m. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011).

Ústavný súd považuje tak v prípade napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj v prípade napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vo vzťahu k námietke sťažovateľa o nepreskúmaní súladu § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách s ústavou a dohovorom za rozhodujúcu tú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorej

najvyšší súd poukazuje na záver, že neplatnosť dobrovoľnej dražby môže určiť súd len v samostatnom konaní o určenie jej neplatnosti podľa zákona o dobrovoľných dražbách. Najvyšší súd zároveň na podporu tohto názoru upriamil pozornosť aj na ustálenú líniu judikatúry (rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 66/2008 z 30. júna 2009, R 23/2010 a sp. zn. 5 Cdo 51/2009 z 23. júna 2010).

Keďže rovnako ako krajský súd v napadnutom rozsudku, navyše s rozsiahlejším odôvodnením vrátane odkazu na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu odôvodnil najvyšší súd, prečo nepovažuje za potrebné skúmať otázky platnosti dobrovoľnej dražby (vrátane aplikovania § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách), v zásade tým dal odpoveď aj na otázku, prečo nie je potrebné vo veci samej skúmať súlad ustanovení (ktoré sa nemajú na vec použiť) s ústavou a dohovorom a prečo sa neaplikuje čl. 154c ústavy. Tejto námietke sťažovateľa vzhľadom na uvedené nemožno prisvedčiť.

Takýto postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru, poukazujúci na ustálenú rozhodovaciu činnosť nielen jedného senátu, ale viacerých senátov, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právny názor, na ktorom je založené namietané uznesenie najvyššieho súdu, je z ústavného hľadiska akceptovateľný a v okolnostiach danej veci nič nesignalizuje, že by napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnymi názormi najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory najvyššieho súdu svojimi vlastnými.

Rovnako ako v prípade napadnutého rozsudku krajského súdu, ani v prípade napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd nezistil okolnosť, ktorá by naznačovala možnosť porušenia základného práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, a sťažovateľ ani neuviedol žiadnu námietku, ktorá by odôvodňovala jeho tvrdenie o namietanom porušení tohto základného práva.

Z rovnakých dôvodov, ako v prípade napadnutého rozsudku krajského súdu, poukazujúc na doterajšiu judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej absencia porušenia ústavnoprocených princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru (vrátane základného práva garantujúceho ochranu majetku), dospel ústavný súd k záveru, že v okolnostiach danej veci nič nesignalizuje ani možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Ústavný súd s odvolaním sa na tieto skutočnosti a závery sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol aj v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a rozhodol o sťažnosti ako celku tak, ako to je uvedené vo výroku uznesenia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v petite sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2013